

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 7C/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123200392
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123200392.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

21

7C/10/2023

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D., E. D. F. G. B., prechodne bytom X. XXXX XXX/X, XXX XX H., právne zastúpený: JUDr. Martina Kožárová Jenčová, advokátka so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v spore o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

20

7C/10/2023

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom skutočnej škody sumu 642,97 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 642,97 Eur odo dňa 12.07.2022 do zaplataenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca m á vo vzťahu k žalovanému v časti výroku číslo I. tohto rozsudku n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 6.500 Eur do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. V prevyšujúcej časti žalobný návrh žalobcu z a m i e t a .

V. V časti nemajetkovej ujmy m á žalobca vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

20

1. Žalobca žalobou doručenu súdu dňa 13.01.2023 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu vo výške 642,97 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 642,97 Eur odo dňa 12.07.2022 do zaplataenia, ako aj nemajetkovú ujmu vo výške 8.000 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove zo dňa 04.02.2008 bolo žalobcovi vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin výtržníctva formou spolupáchateľstva podľa § 20k 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20k 155 ods. 1 Trestného zákona za skutok vymedzený tým, že 29.07.2007 v čase okolo 22.00 hod. na mieste verejne prístupnom v Prešove na ul. Slovenskej na chodníku pred barom „Čierny orol“ spolu s najmenej dvoma nestotožnenými osobami po predchádzajúcej slovnej výmene fyzicky napadli I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Prešov a to tak, že ho zhodili na zem, kde do neho kopali a bili ho do rôznych častí tela, následne fyzicky napadli aj tam prítomného C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Prešov tak, že ho bližšie nezisteným spôsobom jeden z nich udrel do pravého kolena, po čom spadol na zem, kde na zemi ho následne kopali do celého tela, najmä do oblasti rebier a tváre, kde takto svojim konaním spôsobili I. B. poranenie - pomliaždenie ľavej strany hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosťou od 29.07.2006 do 20.08.2006 a C. G. poranenia – silné podvrtnutie pravého kolenného kĺbu, pomliaždenie ľavej okoločnicovej oblasti, pomliaždenie prednej a zadnej plochy hrudníka, pomliaždenie brucha, ľavého stehna, ľavého ramena, pomliaždenie s odreninou pravého lakťa s dobou liečenia a práceneschopnosti od 29.07.2006 do 31.10.2006. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/104/2008 zo dňa 07.12.2017 bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry, pretože nebolo dokázané, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, spáchal obžalovaný. Na základe podaného odvolania prokurátora Krajský súd v Prešove Uznesením sp. zn. 19To/22/2018 zo dňa 08.09.2021 zamietol odvolanie okresného prokurátora. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Za nezákonné rozhodnutie je potrebné považovať uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 04.02.2008. Žalobca si touto žalobou uplatňuje majetkovú škodu vo výške 642,97 Eur a rovnako nemajetkovú ujmu vo výške 8.000 Eur. Trestné stíhanie trvalo 13 rokov, počas ktorých bol žalobca stále v neistote ako dopadne, čo mu spôsobovalo stres, obavy, frustráciu napriek tomu, že daný trestný čin nespáchal. Znamenalo aj poškodenie dobrej povesti v okolí svojich známych, susedov a príbuzných, rozišiel sa so svojou priateľkou, nakoľko poškodení začali po meste šíriť informácie, že pôjde do basy, čo vtedajšia priateľka žalobcu veľmi ťažko znášala. Rovnako začal pracovať pre Slovenské veľvyslanectvo ako slovenský konzulát v Antalyi, pričom musel absolvovať nepríjemný rozhovor so zamestnávateľom, kde musel priznať, že na Slovensku je voči nemu vedené trestné stíhanie. Žalobcovi v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania bolo odmietnuté udelenie víz na vstup do Slovenskej republiky, čo mu spôsobovalo problémy v práci. Žalobca listom zo dňa 09.02.2022 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Listom zo dňa 08.07.2022, žalobcovi doručenom dňa 11.07.2022 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila, že nárok žalobcu neuspokojí, keďže ho považuje za premlčaný.

2. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 20.02.2023 poukázal primárne na to, že nárok žalobcu na náhradu škody je premlčaný, keďže uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi doručené dňa 26.02.2008. S poukazom na ustanovenie § 19 ods. 2 Zákona číslo 514/2003 Z.z. objektívna premlčacia doba, v ktorej bolo potrebné nárok uplatniť uplynula dňa 26.02.2018. Nad rámec uplatnenej námietky premlčania žalobca požaduje náhradu škody, čo sa týka zaplataenia odmeny advokáta 642,97 Eur a rovnako aj nemajetkovú ujmu vo výške 8.000 Eur. Žalobca sa v časti žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy obmedzuje len na ničím nepodložené tvrdenia o neistote, strese, obavách a frustrácii. Na preukázanie ním uvádzaných tvrdení nenavrhol vykonať jeden jediný dôkaz a pravdivosť týchto jeho tvrdení nie je možné overiť. Rovnako žalobca poukazuje na to, že trestné konanie trvalo 13 rokov a znamenalo poškodenie jeho dobrej povesti, pričom to žiadnym spôsobom nepreukázal, obdobne ako nepreukázal neudelenie víz na vstup do Slovenskej republiky. Žalobca svojou žalobou nepreukázal vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom takejto škody.

3. Žalobca vo svojom písomnom podaní zo dňa 27.03.2023 zotrval na argumentácií, že jeho nárok premlčaný nie je a v celom rozsahu odkázal na odôvodnenie žaloby. Trestné stíhanie trvalo 13 rokov, čo bol bezpochyby veľmi dlhý čas, čo samo o sebe je dôvodom pre odškodnenie žalobcu. Z tohto dôvodu považoval za nenáležitú tvrdenie žalovaného, že ak si bol žalobca istý svojou nevinnou a tým, že trestný čin nespáchal, ním popísané pocity frustrácie a stresu neboli preukázané.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, vypočutím žalobcu a svedkov a zistil tento skutkový stav:

5. Uznesením OR PZ v Prešove, ČVS: ORP-665/1-JP-PO-2007 zo dňa 04.02.2008 bolo žalobcovi (a C. B.) vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin výtržníctva formou spolupáchateľstva podľa § 20k 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20k 155 ods. 1 Trestného zákona za skutok vymedzený tým, že dňa 29.07.2007 v čase okolo 22.00 hod. na mieste verejne prístupnom v Prešove na ul. Slovenskej na chodníku pred barom „Čierny orol“ spolu s najmenej dvoma nestotožnenými osobami po predchádzajúcej slovnej výmene fyzicky napadli I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Prešov a to tak, že ho zhodili na zem, kde do neho kopali a bili ho do rôznych častí tela, následne fyzicky napadli aj tam prítomného C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Prešov tak, že ho bližšie nezisteným spôsobom jeden z nich udrel do pravého kolena, po čom spadol na zem, kde na zemi ho následne kopali do celého tela, najmä do oblasti rebier a tváre, kde takto svojim konaním spôsobili I. B. poranenie - pomliaždenie ľavej strany hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosti od 29.07.2006 do 20.08.2006 a C. G. poranenia – silné podvrtnutie pravého kolenného kĺbu, pomliaždenie ľavej okoločnicovej oblasti, pomliaždenie prednej a zadnej plochy hrudníka, pomliaždenie brucha, ľavého stehna, ľavého ramena, pomliaždenie s odreninou pravého lakťa s dobou liečenia a práceneschopnosťou od 29.07.2006 do 31.10.2006.

6. Dňa 25.06.2008 podala okresná prokurátorka na obv. A. B. obžalobu pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 29.07.2007 v čase okolo 22.00 hod. na mieste verejne prístupnom v Prešove na ul. Slovenskej na chodníku pred barom „Čierny orol“ spolu s C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v H., ktorý tu bol v tom čase na návšteve, po predchádzajúcej slovnej výmene spolu s doposiaľ nestotožnenými osobami fyzicky napadli I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Prešov a to tak, že ho zhodili na zem, kde do neho kopali a bili ho do rôznych častí tela, následne fyzicky napadli aj tam prítomného C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Prešov tak, že ho údermi a kopancami napadli, pričom jeden z nich ho udrel do pravého kolena, po čom spadol na zem, kde na zemi ho následne kopali do celého tela, najmä do oblasti rebier a tváre, kde takto svojim konaním spôsobili I. B. poranenie - pomliaždenie ľavej strany hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosti od 29.07.2006 do 20.08.2006 a C. G. poranenia – silné podvrtnutie pravého kolenného kĺbu, pomliaždenie ľavej okoločnicovej oblasti, pomliaždenie prednej a zadnej plochy hrudníka, pomliaždenie brucha, ľavého stehna, ľavého ramena, pomliaždenie s odreninou pravého lakťa s dobou liečenia a práceneschopnosťou od 29.07.2006 do 31.10.2006.

7. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 1T/104/2008-622 zo dňa 07.12.2017 podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku súd obžalovaných menom A. B., nar. XX.XX.XXXX, občan Tureckej republiky, bytom J., K. XX a C. B., nar. XX.XX.XXXX, občan Tureckej republiky, t.č. na neznámom mieste, oslobodzuje spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prešov pre skutok kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 264 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní. Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodeného C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., K. X s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

8. Uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 9To/22/2018-653 zo dňa 08.09.2021 Krajský súd v Prešove podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie okresného prokurátora a podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol odvolanie poškodeného C. G..

9. Zo strany právneho zástupcu žalobcu bola žalobcovi vystavená Faktúra číslo 20170031 splatná 17.12.2017, z ktorej vyplýva vyúčtovanie sumy titulom trov právneho zastúpenia 531,65 Eur za úkony, a to 11.09.2014 prevzatie a príprava zastúpenia, 16.03.2017 štúdium spisu, 18.04.2017, 07.11.2017 a

07.12.2017 účasť na pojednávaniach, režijný paušál za rok 2014 po 8,04 Eur a režijný paušál za rok 2017 35,36 Eur. Rovnako zo strany právneho zástupcu žalobcu bola žalobcovi vystavená Faktúra číslo XXXXXXXX splatná 13.12.2021 na sumu 111,32 Eur za účasť právneho zástupcu žalobcu na Krajskom súde v Prešove na verejnom zasadnutí dňa 08.09.2021 a režijný paušál za rok 2021 vo výške 10,82 Eur. Žalobca uhradil svojmu právnenému zástupcovi vystavené a splatné faktúry.

10. Žalobca žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 09.02.2022 požiadal žalovaného o úhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000 Eur, majetkovej škody 642,97 Eur s odôvodnením, že prvostupňovým súdom v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu bol oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora. Z odpovede Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 08.07.2022 vyplýva, že považuje nárok žalobcu na náhradu škody, ako aj nemajetkovej ujmy za premlčaný s poukazom na skutočnosť, kedy žalobcovi bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia.

11. Žalobca súdu predložil kópiu svojho cestovného pasu, z obsahu ktorého vyplýva, že dňa 12.04.2012 mu bolo odmietnuté udelenie víz zo strany Slovenskej republiky pre vstup na jej územie. Z obsahu týchto dokumentov vyplynulo, že mu boli udelené víza zo strany Českej republiky a pokiaľ ide o Slovenskú republiku, tie mu boli vydané až v roku 2018 po skončení trestného konania.

12. Žalobca uviedol, že v roku 2010 sa vrátil do Turecka, v roku 2011 vo februári dostal ponuku robiť zástupcu honorárneho konzula Slovenska republiky v Antalyi, začali vybavovať veci, pričom sa potreboval vrátiť na územie Slovenskej republiky. Od roku 2012 robí zástupcu honorárneho konzula Slovenskej republiky v Turecku. Keď začal robiť prácu honorárneho konzula Slovenskej republiky, dostal pozvanie na Slovensko, potreboval dostať víza do Slovenskej republiky. Slovenská republika mu však víza neudelila z dôvodu vedeného trestného stíhania. Jeho advokát zisťoval dôvod neudelenia víz, pričom bolo zistené, že je to dôsledok vedenia trestného stíhania voči jeho osobe. Dostal jednorázové víza, aby prišiel za účelom vybavenia tejto záležitosti. Od tejto doby zo Slovenskej republiky nedostal žiadne víza. V roku 2001 Slovenská republika zrušila víza a potom až 28.01.2013 nemohol dostať víza ABC, ale musel si vybavovať víza cez Českú republiku. Na Slovensko preto prichádzal iba s vízami udelenými Českou republikou. V roku 2018 až 2019 mu Slovenská republika víza udelila, ale vždy iba jednorázovo na dobu štyroch dní, neskôr na dobu ôsmich dní. Všetci, ktorí pracovali na ambasáde, rovnako aj ľudia z ministerstva vedeli o jeho trestnom stíhaní. Jeho priateľka pochádzala z Prešova, chodili spolu rok a pol, najviac mu ublížili ľudia z Prešova, ktorí o ňom šírili po Prešove reči, že ho chcú orgány činné v trestnom konaní zavrieť, že je trestne stíhaný a či sa nebojí chodiť na územie Slovenskej republiky. Veľmi ťažko to niesla rodina jeho priateľky, otec, aj jej bratia, čo bol vlastne jediný dôvod, pre ktorý sa s ním rozišla a nepokračovala vo vzťahu. To ho mrzí z ľudského hľadiska. Na konzuláte v Antalyi pracoval 10 rokov, pomáhal tam občanom Slovenskej republiky. Od roku 2008 podnikal, mal 4 alebo 5 obchodov s textilom a rovnako pomáhal svojmu otcovi v podnikaní s reštauráciou. Jeho strýko, ktorý urobil však jeden veľmi nevýhodný obchod, koncom roka 2009 až 2010 dával do poriadku svoje obchody, no nepodarilo sa. Posledný obchod zavrel v máji až júni 2010 a v novembri 2010 pomáhal otcovi. Potom odišiel do Turecka a v roku 2012 začal pracovať na ambasáde. Na Slovensko prišiel v roku 2003, nebolo tu veľa cudzincov, sú slušní ľudia. Celý incident sa stal tým, že dotyční muži začali nadávať jeho priateľke a jej mame. Oni volali políciu, jeho priateľka volala políciu, no nakoniec sa to obrátilo voči jeho osobe. Poškodení si začali vybavovať správy od lekárov o ublížení na zdraví. Má 39 rokov, ale v živote s nikým nemal konflikt, ani s nikým sa nesúdil. Je to jediná vec, ktorá sa mu stala. Na Slovensku viedol riadny život a potom zo Slovenska musel odísť, všetko stratil a začal nový život. Podnikať začal od roku 2008 a v Turecku začínal úplne odznova. Našiel si človeka, u ktorého pracoval, ktorý spočiatku mal obavy, no neskôr, keď ho spoznal, dôveroval mu. Rovnako bol zamestnaný v nemocnici v Antalyi ako zástupca riaditeľa, pomáhal slovenským občanom. Ako jediný honorárny konzulát v štáte dostali medailu za ich činnosť. Ukončil vzťah so svojou priateľkou, nakoľko poškodení začali šíriť nepravdivé reči. Priateľku si chcel vziať. Raz sa stala situácia, že jej otec mu zavolať s pokynom, aby ukončil vzťah s jeho dcérou, že je konfliktný človek a dozvedel sa o ňom veľmi zlé veci, že chodil s kamarátmi po baroch a sypú prášok dievčatám do pohárov. Priateľka bola zúfalá, odišla z domu, no neskôr jej povedal, keď otec skončil v nemocnici, aby sa vrátila. Trápili ho dve veci a to ukončenie vzťahu s jeho priateľkou, ako aj to, že každému musel vysvetľovať, prečo Slovenská republika mu neudelila víza a prečo sa vedie voči nemu trestné stíhanie. V Prešove mal dobré vzťahy, nakoľko je slušným človekom. Bol trestne stíhaný, nakoľko zo strany polície mu bol vzatý vodičský preukaz za rýchlosť a následne dva alebo trikrát mal marenie konania. Raz potreboval ísť do Bardejova, keďže mu horela prevádzka. V súčasnosti je ženatý, má manželku a dve deti. Ženil sa v októbri 2015.

13. Svedok L. C. G. uviedol, že so žalobcom sú priatelia 17 rokov, pre priateľov pána žalobcu to bolo neuveriteľné, že je voči nemu vedené trestné stíhanie, nakoľko ho poznajú a je dobráčikom od narodenia. Celé to bolo žalobcovi zo začiatku veľmi nepríjemné, zasiahlo to do jeho súkromného a rodinného života. Všetci sa čudovali, ako niečo také sa mohlo stať. Ľudia po Prešove ho odsudzovali a vymýšľali si o ňom. Žalobca mal aj priateľku, do tohto vzťahu začali zasahovať rodičia, čo všetko sa podozvedali a rovnako to ovplyvnilo aj pracovný život žalobcu. Žalobca mal aj komplikácie s udelením víz na územie Slovenskej republiky. Žalobca mal na území Slovenskej republiky množstvo kamarátov, ktorým musel vysvetľovať čo sa vlastne stalo. On sám tomu neveril, čo sa stalo a veril v spravodlivosť. Prvýkrát sa stretli, keď cestoval na strednú školu. Žalobca ho oslovil, pýtal sa na prevádzku svojho otca a odvtedy sú priatelia. Spolu boli aj v Turecku, pomáhajú si a ako človek ho nikdy nesklamal. Neskôr mali aj nejaké pracovné aktivity. V súčasnosti sa stretávajú, sú spolu aj v Bratislave. Rodičia tlačili na priateľku, aby sa s A. rozišla, čo bol hlavný dôvod ich rozchodu. Ich vzťah so žalobcom sa stal ešte silnejším.

14. Svedok M. B. uviedol, že žalobca je jeho synom, na území Slovenska podnikali. Mal tu strašne veľa priateľov. Trestné stíhanie bolo dôvodom, prečo sa žalobca rozišiel so svojou priateľkou, potom musel odísť do Turecka a tam fungoval a našiel si aj manželku. Pociťuje aroganciu zo strany občanov Slovenskej republiky, dokonca aj zo strany policajtov, ktorí viedli trestné stíhanie. Ťažko to znášala rodina, dva roky spolu chodili so svojou priateľkou a následne sa rozišli. Aj v Turecku sa žalobca zoznámil s dievčinou, ktorá bola Slovenka, pozná jej otca, ktorý mu do očí povedal, že jeho syn je podvodník, že si pozrel veci na súdoch a že je obyčajný H. a jeho dcéra nemôže chodiť s takýmto človekom. Na Slovensku podniká po dobu dvadsiatich troch rokov čestne, pozná tisícky ľudí, nikomu nepoškodil, slušne obchodoval, nekradne. Pozná množstvo Slovákov, ktorí žijú v Turecku, ale taký život nemajú. Stále pociťujú obavy zo správania tunajších ľudí, nie všetci sa však takto správajú. Ako H. si ctia, rešpektujú a vážia si ľudí. Pracuje veľa. Závisť robí veľké problémy. Báł sa ako dopadne celé trestné stíhanie jeho syna. V prípade, ak niekto na ženu použije vulgarizmus, tiež sa nebude pozeráť. Každý začal hovoriť o tom, že A. urobil podvod, odišiel do Turecka, kde musel začať odznova.

15. Právna zástupkyňa žalobcu žiadala žalobe v celom rozsahu vyhovieť a mala za to, že nezákonným rozhodnutím, za ktoré považovala uznesenie o vznesení obvinenia, bola žalobcovi spôsobená škoda a to jednak majetková spočívajúca v zaplatení trov právneho zastúpenia, ale aj nemajetková ujma za obavy, frustrácie, narušenie súkromného, rodinného a pracovného života po dobu trinástich rokov. Zástupkyňa žalovaného žiadala, pokiaľ ide o majetkovú škodu, tu ponechávala na úvahe súdu a pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, mala za to, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 17 Zákona číslo 514/2003 Z.z. Uviedla, že trestné stíhanie neovplyvnilo rodinný, pracovný a spoločenský život žalobcu a z tohto dôvodu žalobu žiadala zamietnuť.

16. Na základe takto zisteného skutkového stavu, súd právne uzatvára:

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 39 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 OZ záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) tento zákon upravuje

a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,

- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa § 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona

- a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) orgán verejnej moci je
  1. štátny orgán,
  2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj

úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.8a)

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 19 ods. 1 až 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

17. Súd po preskúmaní žaloby a oboznámení sa s vyjadreniami strán a vykonanom dokazovaní, vypočutí žalobcu, ako aj ním navrhnutých svedkov, dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy podľa Zákona číslo 514/2003 Z.z. je v celom rozsahu daný.

18. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z. je súčasné splnenie troch podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t. j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

19. V súvislosti s uplatnenými nárokmi žalobcu súd v prvom rade poukazuje na už ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, z ktorej poukazuje najmä na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 1 Cdo 53/1993 zo dňa 28.6.1993, publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod č. R 70/1994, tiež obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90 zo dňa 23.2.1990 publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 35/1991, ktoré síce majú svoj právny základ v zákone č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, avšak súdna prax zotrvala na právnych záveroch v nich uvedených aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. V zmysle uvedených judikátov štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby.

20. Zo záverov z Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zo dňa 18.10.2010, publikovaného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod č. R 37/2014 vyplýva: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.

21. Rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 7.7.2016, v ktorého odôvodnení ústavný súd okrem iného uvádza: „Ústavný súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1. júla 2004 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004 (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“).

22. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

23. Súd poukazuje na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017, predovšetkým odôvodnenie v bode 21, v ktorom sa uvádza: „Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je však potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 590/08 zo 17. júna 2008 a sp. zn. IV. ÚS 642/05 z 28. augusta 2007). Je iste právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).“

24. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 249/2018 zo dňa 31.10.2019, v ktorého bode 33. odôvodnenia sa uvádza: „Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.“

25. Súd uvádza ďalšie rozhodnutia, ktorých predmet konania bol obdobný a ktoré obdobne pojednávajú o podmienkach vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku oslobodenia spod obžaloby v trestnom konaní - rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 54/2011 zo dňa 30.1.2011, sp. zn. 7Cdo 145/2011 zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo 87/2012 zo dňa 19.6.2013, sp. zn. 7MCdo 27/2012 zo dňa 19.2.2014, sp. zn. 4 Cdo 66/2018 zo dňa 21.11.2018, sp. zn. 8Cdo 177/2017 zo dňa 26.1.2019.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené právne závery najvyšších súdnych autorít možno konštatovať, že oslobodením žalobcu spod obžaloby bola fakticky konštatovaná nezákonnosť uznesenia, ktorým mu bolo vznesené obvinenie. Je pritom bez významu, či mohol súd v rámci predbežného pojednania obžaloby rozhodnúť zastavením trestného stíhania, alebo či išlo o použitie zásady in dubio pro reo. Ide na vrub zodpovednosti štátu, že jeho orgány, konkrétne orgány činné v trestnom konaní, začali trestné stíhanie voči osobe žalobcu, hoci sa neskôr zistilo, že žalobca trestný čin nespáchal. Nepochybne, teda pre prijatie záveru o základe nároku je potrebné s poukazom na princíp právnej istoty v článku 2 ods. 2 CSP vychádzať z teja už ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

27. Súd mal za to, že boli naplnené aj ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti štátu v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z., a to vznik škody a príčinná súvislosť s trestným stíhaním žalobcu.

28. Škodou sa rozumie ujma v majetkovej sfére poškodeného, ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Skutočnou škodou sa rozumie majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení, v znížení, či v inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného.

29. Ako prvým sa súd zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného.

30. Podľa § 19 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

31. Vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného sa dopodrobna zaoberal v rozhodnutí Krajský súd Trnava sp. zn. 28Co 6/2023 zo dňa 31.08.2023 z ktorého záverov vyplýva: „ Na úvod sa žiada poznamenať, že hoci zákon č. 514/2003 Z. z. obsahuje ustanovenia týkajúce sa premlčacích lehôt (§ 19 a § 20), vyslovene neupravuje ďalšie súvisiace otázky, najmä dôsledky, ktoré ich uplynutie vyvoláva. Zákon č. 514/2003 Z. z. podľa dôvodovej správy nadväzuje na Občiansky zákonník, ktorý pôsobí subsidiárne. Súčasťou zákona č. 514/2003 Z. z. je preto odkaz na Občiansky zákonník (§ 25 ods. 1), ktorý ponúka potrebné odpovede aj v súvislosti s premlčaním. Dôležité je najmä ustanovenie § 100 ods. 1 OZ, z ktorého vyplýva, že právo sa premlčí, ak sa nevykoná v zákonom stanovenej lehote. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčanie je teda právny následok vyvolaný márnym uplynutím lehoty, počas ktorej bolo možné subjektívne právo veriteľa vymáhať pred orgánmi ochrany práva (najmä pred súdom) a ktorá uplynula bez toho, aby sa toto právo vykonalo. Pre premlčanie subjektívneho práva sú typické dve fázy. Prvá fáza zahŕňa dve súběžne pôsobiace právne skutočnosti: uplynutie času (právnu

udalosť) a neuplatnenie práva počas zákonom stanovenej lehoty (omisívny právny úkon). Veriteľ môže aj po uplynutí premlčacej lehoty žiadať plnenie od dlžníka; pokiaľ dlžník plní dobrovoľne, nevznikne na strane oprávneného veriteľa bezdôvodné obohatenie, pretože právny dôvod na plnenie (dlh dlžníka voči veriteľovi nezanikol). Druhá fáza sa prejaví vtedy, keď premlčané právo začne uplatňovať veriteľ súdnou cestou. Pokiaľ dlžník využije svoje právo vzniesť námietku premlčania, súd po zistení, že žalované subjektívne právo je skutočne premlčané, musí žalobu veriteľa zamietnuť. Už aj zo základného pravidla upravujúceho premlčanie práv (§ 100 ods. 1 OZ) je zrejmé, že sa premlčávajú len tie práva, pre ktoré zákon ustanovuje premlčaciu lehotu. Právo teda v zásade nepodlieha premlčaniu len preto, že od jeho vzniku uplynul dlhší čas. Inak povedané, ak zákon pre určité právo nestanovuje žiadnu premlčaciu lehotu, nemá dlžník právo vzniesť námietku premlčania. Keďže táto úvaha vychádza zo základnej úpravy premlčania v Občianskom zákonníku, platí podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. aj pre premlčanie práv podľa tohto zákona. Zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci rôznych spôsobov a rozsah náhrady škody poškodených osôb podľa povahy škody, ktorá im vznikla a udalosti, ktorá k nej viedla, čo je relevantné aj z hľadiska premlčania. V tomto smere je nápomocná dôvodová správa k tomuto zákonu, ktorá o. i. konštatuje, že „bolo potrebné rozšíriť súčasné chápanie práva na náhradu škody ako práva na náhradu skutočnej majetkovej škody i na chápanie náhrady škody ako ‚spravodlivého zadosťučinenia‘. Tým sa rozšírili možnosti uplatnenia nároku na náhradu škody nielen na náhradu skutočnej majetkovej škody, ale aj na náhradu nemajetkovej ujmy. Náhrada škody by mala predstavovať ‚spravodlivé zadosťučinenie‘ a zahŕňať napr. peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu), ako i iné formy zadosťučinenia (napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a pod.). Tá by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, spôsobenú poškodením dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, v dôsledku sťaženia spoločenského uplatnenia, inú preukázateľnú (a tiež preukázanú) nemajetkovú ujmu“. Z uvedeného možno vyvodiť, že cit. zákon rozdeľuje právo na náhradu škody do dvoch kategórií: právo na náhradu majetkovej (materiálnej) škody a právo na náhradu nemajetkovej ujmy (pozri § 17 ods. 1 a 2 cit. zákona). Toto rozdelenie sa do určitej miery prejavuje aj v úprave premlčacích lehôt. Pre obe kategórie platí všeobecná subjektívna premlčacia lehota (§ 19 ods. 1). Právo na náhradu škody (bez ohľadu na povahu škody) sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, resp. od doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia. Lehota sa nazýva subjektívnou, pretože jej počiatok sa viaže na subjektívne okolnosti týkajúce sa poškodeného (vedomosť o škode, doručenie/ oznámenie rozhodnutia). Cieľom subjektívnej premlčacej lehoty je prinútiť poškodeného, aby pridliho neotáľal s uplatňovaním svojho práva na súde, teda aby sa prípadný spor začal v lehote primeranej danému právu. Na druhej strane však nie je vylúčené, že medzi udalosťou, z ktorej vznikla škoda, a okolnosťou určujúcou začiatok subjektívnej premlčacej lehoty uplynie neúmerne dlhý čas, čo môže viesť k narušeniu právnej istoty vo vzťahu medzi poškodeným a povinným. Nemožno totiž od povinného očakávať, že bude takpovediac donekonečna pripravený čeliť prípadnému súdnemu sporu, napríklad len v závislosti od toho, kedy sa poškodený o škode dozvie. V záujme spomenutej právnej istoty preto právny poriadok zavádza lehoty, ktoré obmedzujú uplatnenie práva poškodenou osobou. Tieto lehoty sa často nazývajú objektívnymi premlčacími lehotami a hoci sa v tejto súvislosti vedú polemiky (pozri OVEČKOVÁ, O.: Premlčanie v obchodnom práve. Bratislava : Wolters Luwer, 2010, s. 204 – 205), odvolací súd bude na účely tohto rozhodnutia tieto lehoty označovať rovnako. Tak, ako Občiansky zákonník (§ 106 ods. 2), aj zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje objektívnu premlčaciu lehotu pre právo na náhradu škody (§ 19 ods. 2). Zákon č. 514/2003 Z. z. však na rozdiel od subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá platí pre akékoľvek právo na náhradu škody, upravuje odlišný prístup k náhrade majetkovej škody, ako k náhrade niektorých druhov nemajetkovej ujmy. Všeobecné pravidlo, že najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda, neplatí v prípade a) škody na zdraví a b) škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody (§ 7) alebo rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe (§ 8). Keďže zákon č. 514/2003 Z. z. neupravuje premlčaciu lehotu pre právo na náhradu škody na zdraví a škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody alebo rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, tieto práva nepodliehajú objektívnej premlčacej lehote. A hoci pre ne platí subjektívna premlčacia lehota, táto okolnosť nie je v prejednávanej veci dôležitá, pretože – ako správne uzavrel súd prvej inštancie – žaloba bola podaná pred uplynutím tejto lehoty, takže žalobkyňa svoje právo uplatnila včas. Pretože citované ustanovenie upravuje objektívnu premlčaciu lehotu, jeho účel možno vyvodiť z toho, akému cieľu vo všeobecnosti

služi tento druh premlčacej lehoty. Odvolací súd už vyššie naznačil, že objektívna premlčacia lehota obmedzuje uplatnenie práva z časového hľadiska, aby sa zabránilo vzniku dlho trvajúcej právnej neistoty (pozri v tomto zmysle OVEČKOVÁ, O.: Premlčanie v obchodnom práve. Bratislava : Wolters Luwer, 2010, s. 202). K právnej istote v právnych vzťahoch teda prispieva tak, že jej uplynutie ohraničuje hrozbu vymáhania dotknutého práva. Rieši stret práva veriteľa súdne sa domáhať určitého plnenia a právnej istoty dlžníka, jeho práva brániť sa na súde námietkou premlčania. Cieľom úpravy objektívnych premlčacích lehoty je rozumne časovo obmedziť možnosť veriteľa domáhať sa na súde svojho práva bez rizika vznesenia námietky premlčania protistranou – nie túto možnosť objektívne úplne vylúčiť. Pri výklade objektívnej premlčacej lehoty v ustanovení § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa vzhľadom na subsidiaritu Občianskeho zákonníka treba riadiť pravidlom upraveným v § 106 ods. 2 OZ, podľa ktorého je pre začiatok jej plynutia dôležitý „deň, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla“. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu pojem „udalosť, z ktorej škoda vznikla“, zahŕňa nielen protiprávny úkon či právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla k vzniku škody, ale najmä vznik škody samej. Z hľadiska ustanovenia § 106 ods. 2 OZ totiž nemožno udalosť, z ktorej škoda vznikla, stotožňovať len so škodnou udalosťou, keďže v takom prípade by objektívna premlčacia lehota mohla začať plynúť skôr, ako k škode na majetku vôbec došlo, prípadne škoda by mohla vzniknúť až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty alebo by nemusela vzniknúť vôbec. (ÚS SR sp. zn. I. ÚS 331/09, zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod 1/2010). Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd dospel k záveru, že pojem „deň, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda“, použitý v ustanovení § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. treba vykladať síce contra verba legis, ale v súlade s úmyslom zákonodarcu (teda v konečnom dôsledku nie contra legem) tak, že zahŕňa aj vznik škody samotnej. V opačnom prípade by sa právo na náhradu škody premlčalo v dôsledku uplynutia objektívnej premlčacej lehoty skôr, než by škoda vôbec vznikla, a teda vo výsledku skôr, než by vzniklo samotné právo na náhradu škody. Odvolacím súdom predostretý výklad nezabaví objektívnu premlčaciu lehotu svojho účelu, pretože táto začne plynúť najneskôr okamihom vzniku škody a svojím uplynutím zabezpečí právnu istotu na strane štátu ako subjektu povinného nahradiť škodu poškodenému. Keďže v prejednávanej veci bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená rozsudkom Okresného súdu Trnava z 22.02.2018, sp. zn. 7T/36/2010, ktorý Krajský súd v Trnave potvrdil rozsudkom z 28.02.2019, sp. zn. 3To/112/2018, škoda, ktorú žalobkyňa utrpela v dôsledku nezákonne vedeného trestného stíhania a vynaložených trov obhajoby, mala pokračujúcu povahu a vznikala až do právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku. Až týmto okamihom bolo možné právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. úspešne uplatniť na súde. Žalobkyňa si svoje nároky uplatnila žalobou o náhradu škody doručenou prvoinštančným súdu 17.09.2020, teda zjavne v rámci objektívnej premlčacej lehoty. Žalovaným vznesená námietka premlčania je preto v tejto súvislosti celkom nedôvodná.“

32. Súd považuje námietku premlčania za nedôvodnú, rozsudok Okresného súdu Prešov v spojení s Uznesením Krajského súdu v Prešove nadobudli právoplatnosť dňa 08.09.2021. Žalobca si podľa názoru súdu nemohol uplatniť svoje nároky skôr, ako ho súd spod obžaloby právoplatne oslobodil a Krajský súd v Prešove rozhodol o odvolaní prokurátora až po uplynutí 10 ročnej objektívnej premlčacej doby. Za dĺžku trestného konania zodpovedá štát, pričom podľa názoru súdu nebolo ani v možnostiach žalobcu, aby ovplyvnil dĺžku vedeného trestného konania. Žalovaný ani počas konania netvrdil súdu a neuvádzal skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že práve pre správanie žalobcu trestné konanie, celý postup orgánov činných v trestnom konaní trval 13 rokov. Súd je toho názoru, že pre správanie práve štátu si žalobca nemohol uplatniť svoje nároky skôr a ak by si ich uplatnil skôr, ako rozhodnutie súdu 1. inštancie nadobudlo právoplatnosť, dostal by sa do pozície, že súd jeho žalobu by mohol zamietnuť ako predčasne podanú. Aj z pripojeného trestného spisu vrátane prípravného konania má súd za preukázané, že žalobca sa aktívne zúčastňoval všetkých úkonov, ktoré nariadili orgány činné v trestnom konaní v prípade, ak bol neprítomný, tak na týchto úkonoch sa zúčastňoval jeho právny zástupca. Žalobca tak nespôsobil podľa názoru súdu tak dlho trvajúce trestné konanie po dobu trinástich rokov. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 180/2014 zo dňa 25.06.2015 v ktorom odvolací súd uviedol, že: „ Súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku uvádzajúc, že premlčacia doba začala plynúť nasledujúcim dňom po doručení uznesenia o vznesení obvinenia, t.j. dňom 11.11.1999 a uplynula dňom 11.11.2009. Žalobca podal žalobu dňa 05.03.2014, teda po uplynutí desaťročnej premlčacej doby. Žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody nezákonným rozhodnutím, uznesením o vznesení obvinenia doručeným žalobcovi dňa 10.11.1999. Pokiaľ by sa prijal záver, že nárok žalobcu je premlčaný, k premlčaniu by došlo ešte v čase, keď žalobca ani nemohol mať vedomosť objektívne, že mu v príčinnej súvislosti s rozhodnutím štátneho orgánu vznikla škoda. Ak by bola podaná žaloba pred 10.11.1999, súd by totiž nemal inú možnosť ako žalobu ako

predčasnú zamietnuť. Rozhodnutie o vznesení obvinenia sa totiž stalo nezákonným až právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove vyhláseným dňa 24.10.2012. Takýmto výkladom by trvanie trestného konania viac ako desať rokov, ktoré skončí oslobodzujúcim rozsudkom, malo za následok, že po vznesení námietky premlčania by žalobca, ktorý bol nepochybne vedením trestného konania dotknutý na svojich právach, a to majetkových, ale aj osobnostných, bol v konaní neúspešný. Odvolaciu súdu sa nejaví preto spravodlivé, aby žalobca niesol majetkové následky vyvolané liknavým postupom orgánov činných v trestnom konaní. Vznesenej námietky premlčania je preto podľa názoru odvolacieho súdu prostriedkom umožňujúcim poškodiť žalobcu, ktorý ako sám uviedol, bol trinásťročným vedením trestným konaním postihnutý aj v pracovnom živote. Paradoxne štát, ktorý konal 13 rokov využíva premlčanie práva, čo naozaj indikuje konflikt s morálnymi zásadami.“ V súvislosti s citovanými rozhodnutiami súdov, súd nepovažoval nárok žalobcu za premlčaný, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 08.09.2021 a žaloba žalobcu bola súdu doručená dňa 13.01.2023.

33. Žalobca si touto žalobou uplatňuje jednak majetkovú škodu na základe Faktúry číslo 20170031, a to sumu 531,65 Eur splatnú 17.12.2017 za úkony prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 11.09.2014, štúdium spisu 16.03.2017 a účasť právneho zástupcu žalobcu na pojednávaniach dňa 18.04.2017, 07.11.2017, 07.12.2017 vrátane režijného paušálu za rok 2014 a 2017. Rovnako zaplatil trovy právnej zástupkyne na základe vystavenej Faktúry číslo 20210029 splatnej 13.12.2021 vo výške 111,32 Eur za účasť na verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Prešove 08.09.2021 vrátane režijného paušálu za rok 2021. Podľa názoru súdu uplatnenie škody vo výške trov obhajoby podľa tarifnej vyhlášky zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi súdov, z ktorej súd vyberá a poukazuje predovšetkým na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/402/2015 zo dňa 28.04.2016, podľa ktorého účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľko násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú. Pre účely náhrady škody treba preto za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citovanú právnu úpravu a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, súd s poukazom na záver o splnení všetkých zákonných podmienok zaviazal žalovaného na náhradu škody vo výške 642,97 Eur na základe Faktúr číslo XXXXXXXXX a XXXXXXXXX, v časti majetkovej škody a to zaplatenia trov obhajoby. Z tejto dlžnej sumy súd postupom podľa § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka priznal v súlade s § 16 ods. 4 Zákona číslo 514/2003 Z.z. žalobcovi aj úrok z omeškania z tejto dlžnej sumy a to deň nasledujúci po doručení odpovede Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 08.07.2022 právnenému zástupcovi žalobcu, že nárok žalobcu v časti majetkovej a nemajetkovej škody neuspokojí. Zo strany žalovaného nebolo spochybnené, že táto odpoveď Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bola právnenému zástupcovi žalobcu doručená dňa 11.07.2022, ako to vyplýva z čísla listu 10 súdneho spisu, a preto túto skutočnosť súd považoval za nespornú v súlade s § 151 ods. 1 CSP.

34. V tejto časti predmetom nároku a tohto konania sú dva samostatné nároky a to nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň skutočnosť, že zásadu úspechu vo veci treba uplatňovať aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Tak je tomu v prípade nároku na nemajetkovú ujmu. V časti majetkovej škody bol žalobca v celom rozsahu úspešný, z tohto dôvodu mu súd postupom podľa § 255 ods. 1 CSP v tejto časti priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100%, o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku vyšším súdnym úradníkom postupom podľa § 262 CSP.

35. K nemajetkovej ujme, ktorú si žalobca uplatnil vo výške 8.000 Eur, súd uvádza nasledujúce:

36. Z výpovede samotného žalobcu a vypočutých svedkov, a to priateľa žalobcu a otca žalobcu na pojednávaní, ako aj zo skutkových tvrdení uvedených v žalobe, sa súd nestotožnil s názorom žalovaného, že v danom prípade je dostatočnou satisfakciou pre žalobcu samotné konštatovanie, porušenie práv žalobcu, teda oslobodzujúci rozsudok. Súd sa však rovnako nestotožnil ani so žalobcom uplatnenou výškou náhrady nemajetkovej ujmy. Každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, svojho života a zdravia ako aj súkromia, pričom súčasťou súkromného života je nepochybne tiež rodinný život, ktorý zahŕňa vzťahy medzi blízkymi príbuznými, ich rozvíjanie, čím sa naplňuje a rozvíja vlastná osobnosť danej fyzickej osoby. Nezákonné trestné stíhanie podľa názoru súdu môže

jednoznačne zasahovať do súkromného života jednotlivca, do jeho cti, povesti a preto je spôsobilé obmedziť, či porušiť aj právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, tak ako to zaručuje článok 19 Ústavy Slovenskej republiky. Súd mal predovšetkým z výpovede žalobcu a vypočutých svedkov jednoznačne za preukázané, že trestné stíhanie malo vplyv na súkromný, rodinný, aj profesijný život žalobcu. Žalobca podľa názoru súdu čelil zvýšenému stresu, nervozite a stagnácii v práci. Nevyhľadal síce odbornú pomoc psychológa, respektíve psychiatra, na vyrovnanie sa so vzniknutou situáciou musel podľa názoru súdu vynaložiť vlastnú snahu a zvýšené úsilie. Tak vypočutý svedok, otec žalobcu, ako aj samotný žalobca pociťovali strach, úzkosť, ako celé trestné stíhanie dopadne, mali obavy o žalobcovu budúcnosť. Aj s poukazom na ich vyjadrenia, že sú cudzinci žijúci na území Slovenskej republiky, a teda podľa ich názoru mali zhoršené postavenie vo vzťahu k vyšetrovaniu orgánov činných v trestnom konaní. Súd dáva dôraz a uveril výpovedi žalobcu a vypočutého svedka, jeho otca, čo sa týka napätých vzťahov a emocionálne vypäté situácie, ktoré môžu vyvstať v priebehu trestného stíhania a ktoré mohli narušiť ich rodinné súžitie. Aj otec žalobcu, aj samotný žalobca podľa výpovede svedka L. C. G., boli vystavení tlaku okolia, museli čeliť otázkam o skutku, ktorý bol kladený za vinu žalobcovi a zodpovedať na otázky okolia. Tým mohol byť narušený tak rodinný, ako aj pracovný život samotného žalobcu. Žalobca rovnako jednoznačne súdu preukázal, že mal problémy s udelením víz na vstup na územie Slovenskej republiky, keď zo strany Slovenskej republiky mu v čase prebiehajúceho trestného stíhania za skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, mu tieto víza neudelili a na územie Slovenskej republiky vstupoval s vízami udelenými Českou republikou. V neposlednom rade súd pri priznaní nemajetkovej ujmy prihliadol aj na charakter trestného činu a trestnú sadzbu, pre ktorý bol žalobca stíhaný, pričom možno aj objektívne vyhodnotiť, že toto trestné stíhanie mohlo pošramotiť tak povesť žalobcu v okolí v ktorom sa pohyboval, v pracovnom a rodinnom živote. Okrem zákonom stanovených kritérií podľa § 17 ods. 3 Zákona číslo 514/2003 Z.z. bral súd za rozhodujúce tiež povahu trestnej veci vzhľadom na druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené, od ktorých sa tiež odvíja intenzita, s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná celým okolím. Zohľadnil tiež hrozbu a potencionálny rozsah trestného postihu, od ktorého sa odvíja subjektívny pocit neistoty a strachu na strane osoby poškodenej nezákonným trestným stíhaním. Rovnako súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy zohľadnil tvrdenia žalobcu preukázané výpoveďami svedkov, že žalobca po tom, čo bolo mu vznesené obvinenie a následne vedené trestné stíhanie v roku 2008, tak následne v roku 2010 odišiel do Turecka, kde musel začať nový život. Rovnako zohľadnil skutočnosť, že pri jednotlivých zamestnávateľoch v Turecku, ak začal vykonávať prácu zástupcu honorárneho konzula Slovenskej republiky, musel všetkých zamestnávateľov informovať o vedení trestného stíhania na území Slovenskej republiky, vysvetľovať skutok, ako aj predkladať listiny, ktoré mu prichádzali od orgánov činných v trestnom konaní, čo nepochybne mohlo mať vplyv aj na vedenie jeho pracovného života. Súd však poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Cdo/171/2005 zo dňa 27.04.2006, kde súd konštatoval, že aj keď výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu vymykajúcou sa akejkolvek kontrole, nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní odškodnenia zásahu do práva na ochranu osobnosti s odškodnením zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky, mohli niektoré ujmy na iných základných právach bagatelizovať. Rovnako v rozhodnutí 6MCdo/15/2012 zo dňa 30.09.2013 Najvyšší súd dospel k záveru, že určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu. Jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu o určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad Zákon číslo 215/2006 Z.z., v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50 násobku minimálnej mzdy, pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit vo výške 10 násobku minimálnej mzdy. Súd tak priznal žalobcovi za celkovo trvajúce trestné stíhanie po dobu trinástich rokov sumu 500 Eur (500x 13 = 6.500 Eur) za každý rok nezákonného vedeného trestného stíhania. Tak, ako to súd už zdôraznil, túto sumu považoval v celom rozsahu za adekvátnu. Vo zvyšnej uplatnenej sume nad priznanú sumu bol žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietnutý. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že vedenie trestného stíhania bolo jediným a hlavným dôvodom, pre ktorý sa rozišiel s priateľkou, s ktorou chodil po dobu začatia vedenia trestného stíhania, táto skutočnosť súdu preukázaná nebola. Rovnako súd poukazuje, že z obsahu trestného spisu jednoznačne vyplýva, že priateľka žalobcu v tom čase A. J. bola vypočutá zo strany orgánov činných v trestnom konaní, podrobne

popísala skutok kladený za vinu svojmu priateľovi. Z tohto dôvodu súd sa nestotožňuje s tvrdením, že to bol jediný a hlavný dôvod ich rozchodu. Bola prítomná pri samotnom skutku, videla správanie sa žalobcu a poškodených, o skutku vypovedala a ako osoba blízka žalobcovi mala v tom čase žalobcu podržať a podporiť. Rovnako pokiaľ ide o priateľov žalobcu, tak samotný svedok L. C. G. jednoznačne vypovedal, že po začatí trestného stíhania sa práve naopak jeho vzťah so žalobcom stal ešte silnejším. Rovnako uviedol, že pozná väčšinu priateľov pána žalobcu a bolo to z ich strany to isté, ktorí tiež považovali za neuveriteľné, čo sa A. stalo, keďže ho poznali ako dobrého a pokojného človeka. Preto skutočnosť, že vedenie trestného stíhania ovplyvnilo vzťah žalobcu s priateľmi v jeho medziľudských vzťahoch, to súdu preukázané nebolo. Rovnako je potrebné poukázať na skutočnosť, že trestné stíhanie žalobcu začalo v roku 2008, pričom podľa jeho tvrdení od roku 2012 už začal vykonávať prácu v Turecku a to zástupcu honorárneho konzula Slovenskej republiky v Turecku, čo bolo evidované aj na Ministerstve zahraničných vecí. Rovnako súd poukazuje na samotnú výpoveď žalobcu, že v súčasnosti je ženatý, má dve deti, pričom sa oženil v októbri v roku 2015, t.j. v dobe vedenia trestného stíhania voči jeho osobe. Podľa tvrdení žalobcu aj počas vedenia samotného trestného stíhania nadviazal vzťah s inou ženou a to po rozchode so svojou vtedajšou priateľkou. V neposlednom rade je potrebné poukázať aj na výpoveď samotného žalobcu na pojednávaní, ktorý súdu uviedol, že bolo voči nemu vedené dva alebo trikrát konanie za marenie súdneho rozhodnutia v spojitosti s odobratím vodičského preukazu. Preto súd takúto sumu priznanú vo výške 500 Eur za každý rok vedenia nezákonného trestného stíhania po dobu 13 rokov, spolu sumu 6.500 Eur považoval v celom rozsahu za dostačujúcu a v prevyšujúcej časti bol žalobný návrh žalobcu zamietnutý. V súlade s § 232 ods. 3 CSP na žiadosť žalovaného ako štátneho orgánu mu určil dlhšiu lehotu na plnenie a to 30 dní od právoplatnosti rozsudku aj s poukazom na priznanú výšku tak majetkovej, ako aj nemajetkovej ujmy žalobcovi.

37. O trovách konania v tejto časti rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, čo do základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bol podľa názoru súdu žalobca v celom rozsahu úspešný. Výška však závisela od úvahy súdu, z tohto dôvodu súd žalobcovi v tejto časti nemajetkovej ujmy priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, avšak iba z prisúdenej sumy. Nemožno zaťažovať žalobcu podľa názoru súdu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. O ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

2

7C/10/2023

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.